

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **S.D.** i **K.P.** skazanych z art. 279 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2024 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez
udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosków obrońców skazanych w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Warszawie z 22 stycznia 2024 r. sygn. akt IX Ka 594/23
utrzymującego w mocy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z
13 kwietnia 2022 r. sygn. akt III K 696/18
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosków i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacjami wyroku wobec skazanych S.D. i K.P.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 22 stycznia 2024 r. sygn. akt IX Ka 594/23, na skutek apelacji obrońców oskarżonych, utrzymał wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z 13 kwietnia 2022 r. sygn. akt III K 696/18, którym to ów Sąd uznał oskarżonych S.D. i K.P. za winnych popełnienia następujących przestępstw:

1. oskarżonego S.D.:
1. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie tj. przed wejściem

w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

2. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

Ponadto, Sąd przyjął, iż powyższych przestępstw S.D. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw wskazanego w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności (pkt I ppkt c)

3. oskarżonego K.P.:

- dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. (pkt II ppkt a i b) przyjmując, iż K.P. dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw wskazanego w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności (pkt II ppkt c).

- przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności (pkt III).

Ponadto, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1

k.k. połączył orzeczone wobec K.P. w punktach II i III sentencji wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 (cztery) lat i 2 (dwa) miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV wyroku). Natomiast na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. włącznie w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego K.P. do uiszczenia kwoty 1 500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem nawiazki na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii (pkt V).

Kasacje od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie wywiedli obrońcy skazanych. Obrońca skazanego S.D. podniosła zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez orzekanie przez Sąd odwoławczy w składzie jednoosobowym. Ponadto, obrońca zarzuciła także rażące naruszenie prawa polegające na błędnym zastosowaniu art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842 ze zm.) polegające na przyjęciu, że w niniejszej sprawie sąd odwoławczy może orzekać w składzie jednoosobowym. Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca kasacyjnie wniosła o wstrzymanie wykonania ww. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie.

Obrońca skazanego K.P. w swojej kasacji także zawarł tożsamy z ww. zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (pkt I kasacji), a ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego K.P. (pkt II kasacji), a także rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie: art. 7 k.p.k. poprzez własną nieobiektywną, dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy rozpoznawaniu środka odwoławczego - szczegółowo wskazaną w uzasadnieniu niniejszej kasacji (pkt II (2) i pkt III kasacji) oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie

wątpliwości na korzyść skazanego. Podnosząc powyższe zarzuty obrońca K.P. wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku wobec tegoż skazanego do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedziach na kasację prokurator wniósł o oddalenie tych nadzwyczajnych środków odwoławczych jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami orzeczenia wobec wymienionych w sentencji skazanych okazały się bezzasadne.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, wskazuje, iż ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna. Dopiero wówczas,

wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. jest możliwe. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, wstępna analiza materiałów postępowania oraz wniosków obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

WB.

[ał]